

Ο ΟΙΚΟΣ ΤΗΣ ΚΡΙΣΕΩΣ

(Ποίημα εἰς πεζὸν)

ΣΙΩΠΗ ἐκχυρίσθησεν πρὸς τὸν Οἶκον
τῆς Κρίσεως, καὶ ὁ ἄνθρωπος
παρουσιάσθη, γυμνός, ἔμπροσθεν
εἰς τὸν Θεόν.

Καὶ ὁ Θεὸς ἀνοίξε τὸ Βιβλίον τῆς ζωῆς τοῦ ἀνθρώπου.

Καὶ ὁ Θεὸς εἶπε πρὸς τὸν Ἀ-
νδρῶπο : « Ἡ ζωὴ σου ὑπῆρξε
ἁκακία, ἐδείχθης σκληρὸς εἰς

ὅσους εἶχαν ἀνάγκην ἀπὸ τὴν βοήθειάν σου, καὶ εἰς
ὅσους εἶχαν ἀνάγκην ὁδηγοῦ, καὶ εἶχες πικρὴ καὶ
τραχεῖα καρδιά. Οἱ φτωχοὶ σ' ἐφώναζαν καὶ δὲν
τοὺς ἄκουσες, καὶ τὸ αὐτὶ σου ἦταν κλειστὸ στὴν
ζωανγρὶ τῶν ἀπεσταλμένων μου. Ἐπαρετίσθης τὴν
κληρονομίαν τῶν ὀφανῶν κ' ἔστειλεις ἀλεπουδες στὸ
ἀμπέλι τοῦ γείτονά σου. Ἐπῆρες τὸ ψωμί τῶν παι-
διῶν καὶ τῶδες στὰ σκυλλιά νὰ τὸ φῖνε, καὶ τοὺς
λεπρούς μου ποὺ κατοικοῦσαν σὲ μέρη βαλτώδη,
κ' ἐξοῦσαν ἐν εἰρήνῃ καὶ μ' ἐδόξαζαν, τοὺς ἐπέταξες
ἔξω στοὺς δρόμους, ἀπάνω στὴ γῇ μου, ἀπὸ τῶν
ὁποίων καὶ σὺ ἐπλάσθης· καὶ ἔχυσες αἷμα ἀνθρώπων».

Ὁ ἄνθρωπος ἀπάντησε : « Ὅλα αὐτὰ τὰ ἔκανα. »

Καὶ ὁ Θεὸς ἄνοιξε πάλι τὸ βιβλίον τῆς ζωῆς τοῦ ἀνθρώπου.

Καὶ ὁ Θεὸς εἶπε στὸν Ἄνθρωπο : « Ἡ ζωὴ σου ἠπύρξε κακὴ, καὶ τὴν ὁμορφίαν, ποῦ ἐχάρισσα στὰ μάτια ποῦ βλέπουν, δὲν τὴν ἀφῆρες ἀνεξέταστη, καὶ τὸ καλόν, ποῦ εἶχα κρύβῃ, ἐνὶ δὲν τὸ ἐξετίμησες. Οἱ τοῖχοι τῆς κάμαράς σου ἦσαν μὲ εἰκόνες ζωγραφισμένοι, καὶ ἀπὸ τὸ κρεββάτι τῆς ἀνομίας σου ἐξυπνοῦσες μὲ τοὺς ἡχούς τῶν αὐλῶν. Ὑψώσες ἐπὶ τὰ βωμοὺς στής ἁμαρτίας, γιὰ τῆς ὁποῖες ἐγὼ πέθανα, καὶ ἔφαγες ὅ,τι ἦταν ἀπηγορευμένο νὰ φᾶς, καὶ ἡ πορφόρα τοῦ φορεμάτός σου ἦταν κενητημένη μὲ τὰ τρία σημεῖα τῆς αἰσχύνῃς. Τὰ εἰδωλά σου δὲν ἦσαν ἀπὸ χρυσάφι, οὔτε ἀπὸ ἀσημι, ποῦ διαρροῦν, ἦσαν ἀπὸ σάρκα, ποῦ πεθαίνει. Ἐβούτηξες τὰ μαλλιά σου μέσ' στὰ ῥώματα καὶ ἐκράτησες ἐνόδη μῆλα στὰ χέρια σου. Ἐπλενες τὰ πόδια σου μὲ κροχόν καὶ τοὺς ἄπλωνες πολῦτιμα χαλιά. Μὲ ἀντιμόνιον ἔβα-

φες τὰ φρούδια σου καὶ τὸ σῶμά σου ἄλεις μὲ
μῆρα. Ἐγονάτιζες ἐμπρὸς στὰ εἰδωλά σου, ποῦ οἱ
θεοὶ τὸν ἦσαν στὸν ἥλιο ἀφιερωμένοι. Ὁδεῖχνες
τὸ αἶσχος σου στὸν ἥλιο, καὶ στὸ φεγγάρι τὴν παρα-
φροσύνη σου».

Ὁ Ἄνθρωπος ἀπάντησε : « Ὅλα αὐτὰ τὰ ἔκανα »

Καὶ γιὰ τρίτη φορὰ ἄνοιξε ὁ Θεὸς τὸ βιβλίον τῆς ζωῆς τοῦ ἀνθρώπου.

Και ὁ Θεὸς εἶπε πρὸς τὸν Ἄνθρωπον· «Τὸ κακὸν ὡπλήρῃς ἡ ζωὴ σου. Ἀπέδωκας κακὸν ἀντὶ καλοῦ καὶ ἔβλαψας ὅσους σε ὠφείλουν. Τὰ χέρια, ποῦ σ' ἔθρεψαν, τάκωφες ἀπ' τὴν οἴαν, καὶ τὰ στήθια, ποῦ σ' ἐβύζαζαν, τὰ ἐχλεύασες καὶ τὰ ἐβροισες. Ὅποιος ἤλθε σὲ σένα μὲ νερό, ἔφρυγε διψασμένος, καὶ τοὺς προγογγυισμένους ποῦ ἐκορύβοντο τὴ νύχτα μέσ' στὰ πταντήρια τοὺς, ἐστὶ τοὺς ἐπρόδωκας προτοῦ χάραξαι. Τὸν ἐχθρό σου, ποῦ σ' ἐλυπώτανε καὶ δέν σ' ἐπειράζε, ἐστὶ τὸν ἔθροισες σ' ἐνέδρα, καὶ τὸν φίλο σου, ποῦ ὁδοιποροῦσε μαζί σου, τὸν ἐπούλησες γιὰ χρυσίματα· καὶ σ' ἐκέκρινες ποῦ σοῦφερναν τὴν ἀγάπην, ἐστὶ ἐχάρισες τὴν ἀλογοσσίαν».

Ὁ ἄνθρωπος ἀπάντησε : « Ὅλα αὐτὰ τὰ ἔκανα. »

Ὁ Θεὸς ἔκλεισε τὸ βιβλίον τῆς ζωῆς τοῦ ἀνθρώπου καὶ εἶπε: Θὰ σὲ στείλω χωρὶς ἄλλο στὴν Κόλασι· ναί, στὴν Κόλασι θὰ σὲ στείλω.»

Ὁ ἄνθρωπος ἐφώναξε: «Δὲν μπορεῖς!»

Καὶ ὁ Θεὸς εἶπε πρὸς τὸν ἄνθρωπον : « Καὶ γὰρ διὸ δὲν
μπορῶ νὰ σὲ στείλω πρὸς τὴν Κόλασιν ; »

«Γιατί στην Κόλασι έπέρασα όλη μου τή ζωή»,
απάντησε ό Άνθρωπος.

Καὶ ἡ σιωπὴ ἐκτυράρχησε στὸν Οἶκο τῆς Κρίσεως.
Τότε ἐμίλησε ὁ Θεὸς καὶ εἶπε στὸν ἄνθρωπο :
« Ἀφοῦ δὲν μπορῶ νὰ σὲ στείλω στὴν Κόλασι, τότε
θὰ σὲ βάλω στὸν οὐρανό· ναι, στὸν οὐρανό θὰ σὲ
βάσω. »

Ὁ ἄνθρωπος ἐρώναξε : « Δὲν μπορεῖς ! »

Καὶ ὁ Θεὸς εἶπε πρὸς τὸν Ἄνθρωπον· «Καὶ γιὰτί δὲν
μπορῶ νὰ σὲ βάλω πρὸς τοὺς οὐρανούς;»

«Γιατί ποτέ μου δὲν μπόρεσε τίποτε νὰ μὲ κάνῃ
νὰ σκεφθῶ τὸν οὐρανό», ἀπήντησε ὁ ἄνθρωπος.

Καὶ ἡ σιωπὴ ἐκχυδιάσχησε τὸν Οἶζο τῆς Κοίσεως.

(Μόραχον, 'Ιούλιος 1912) ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ Π. ΜΙΧΑΣ

ΜΕΙΔΙΑΜΑΤΑ

Στιχουργός. — Ἐγεννήθη γὰρ τὴν ἰδίαν ἡμέραν, κατὰ τὴν
ὁποίαν ἀπέθανεν ὁ μέγας ποιητής...

Κυρία (διακόπτονσα αὐτόν). — Ναί, ραί, ἔρα δυστύχημα σπανίως ἔρχεται μόρον τῶν.

★

Γερουσιασμός (πρὸς τὸν ζωγράφον). — Ἀλλὰ βρῖσκω
τὸ ποιοταῖτό μου γὰρ μοῦν μοιάζει πολὺ ὀλίγον!

— Ναί, ἀλλὰ δὲν ἐζητήσατε τὰ εἶνε ὡμοσφο!

★

Ὁ ποιητής.— Ἐδιαβάσατε τὸν τελευταῖον τόμον τῶν ποιημάτων μου; Προέπει νὰ ξέρωτε, δεσποινίς, ὅτι σεῖς εἶοιθε ποῦ μοῦ τὰ ἐμπνεύσατε.

Ἐκεῖνη. — Ἄ, κύριε, δὲν πιστεῖω νὰ εἶνε σωστό νὰ
οἴγνεται σὲ μένα ὅλην τὴν ἐργογὴν.

Νεαρά νηρία.— Πάντα όταν τραγουδῶ με πιάνει με-
λαγχολία.

Κύριος.—Ναί, τὸ ἴδιον συμβαίνει καὶ εἰς τοὺς ἄλλους.

★

Αἶ συνέπεια.

— Διαβάζετε πάντα τὰ ποιήματά σας εἰς τοὺς φίλους σας.

Ὁ στιχουργός. — Ὅχι δὲν ἔχω πλέον φίλους!

★

—Δὲν μπορῶ νὰ σοῦ πῶ τί αἰσθάνομαι γιὰ σένα,
Λουκία! Ἀλλὰ ὁ ἀληθὴς ἔρωτας εἶναι σιωπηλός!

— Ὁχι ἀγάπη μου, ὁμιλεῖ μὲ τὴν μαμᾶ!

★

Στεναγμός συγγραφέως.

— Ἀχ, ἀντὶ τῶν τόσων πολλῶν ψευδωνύμων μου—
να εἶγα ἐπὶ τέλους ἓνα ὄνομα!